Julià Guillamon, Cultura/s, *La Vanguardia*

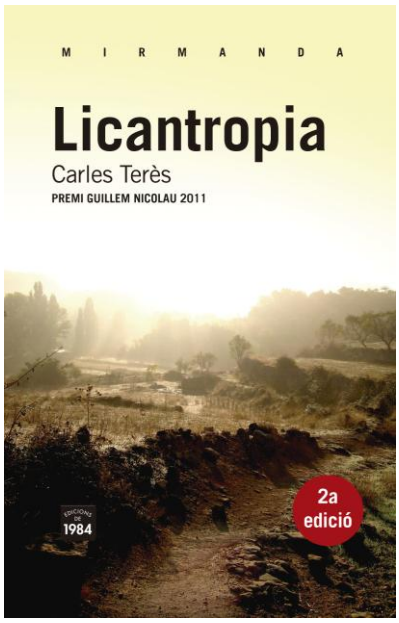

L'home llop de París es deia Genis: la queixalada d'un mag el va convertir en mala persona. El del Matarranya es diu Llorenç Oliva i és fotògraf freelance. De jovenet va voler mossegar el mestre. La familia va tapar l'incident. I ara, que és un home casat, comença a lligar caps i descobreix la seva veritable naturalesa. En aquests darrers anys, el vampir ha passat de ser un señor amb entrades i capa fins als peus a ser un xicot més o menys desvagat amb abric d'H&M. Què és avui un home llop? Un paio estrany, que remena tractas antics (en la literatura fantástica clàssica els llibrots els llibrots els lleguen els caçavampirs), un noi raret que enyora la vida lliure.

Ja tenim el tracta de licantropia i l'home llop bona persona. Hi afegim la llegenda d'un pastoret que va desaparèixer enmig d'una gran mortandat d'ovelles, un casal enrunat amb una habitació tancada, un cunyat que de tant en tant desapareix quatre o cinc dies, un origen familiar misteriós, unes referències simpàtiques a lectures i pel•lícules dels setanta (els llibres de Lovecraft publicats per Alianza, *La noche de Walpurgis* de Paul Naschy), un amic paleontòleg que ve a pasar el cap de setmana. I, sobretot, un ambient molt ben detallat de poble de frontera, amb un treball de llengua que està molt bé. Amb aquests elements **Carles Terès** (Barcelona, 1962) va creant un clima d'irrealitat verídica que convè a la història: un exercici a partir del gènere fantàstic que li permet posar a prova les seves condicions d'escriptor novell.

Enfront d'altres novel•les de vampirs i d'homes llop que s'han publicat en els darrers anys, com ara *Brañaganda* (2011), de David Monteagudo, Terès defuig la confrontació entre homes i bèsties, bons i dolents. L'home llop no és algú fora de la llei, ni un venjador, ni un heroi que ha de salvar la seva xicota dels altres homes llop perversos. No és algú enfrontat amb la civilització, amb la ciència i amb la gent. Ben al contrari, i aquesta és potser la máxima originalitat de la novel•la, la licantropia és un tret d'identitat compartida. Del protagonista, de la família, de la parella, de la Pobla de Llobosa, i de la serra. En lloc de matar-lo amb la bala de plata, com és preceptiu, els estudiosos fan costat l'home llop. La licantropía és un mitjà de connexió amb la terra i una fontde coneixement (potser no calia, però, la referencia a Steve Jobs).

Les primeres pàgines amb l'episodi de la visita de mossèn Magí Camprubí al mas de la Roca el 1759 funcionen tan bé que voldries que la novel•la passés més estona al segle XVIII. La transició a l'època actual està ben feta, i els personatges, sobretot el tiet Josep maria i la tia Encarna, están molt ben aconseguits i són creïbles, com tots els del llibre. La novel•la té detalls de crítica contemporània que hi donen vida, com la crítica als camins pintats del senderisme. Bona!